

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3345/2022
04.11.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула, Јелене Ивановић, Бранислава Босиљковића и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Лазаревић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4545/21 од 18.11.2021. године, у седници одржаној 04.11.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4545/21 од 18.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4545/21 од 18.11.2021. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3959/19 од 15.06.2021. године, у ставу првом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име неисплаћеног одмора у току рада у периоду од 17.12.2016. године до 14.06.2019. године исплати појединачно одређене месечне износе за законском затезном каматом од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 103.428,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4545/21 од 18.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3959/19 од 15.06.2021. године, а ставом другим изреке одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другостепеном поступку, тужена је благовремено изјавила ревизију у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку. Трошкове је тражила.

Тужилац је доставио одговор на ревизију, којим је оспорио ревизијске наводе тужиоца. Трошкове је тражио.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. ЗПП закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном пресудом је исплата тужиоцу накнаде на име неискоришћеног одмора у току рада у сменама у трајању од по 12 сати на пословима стражара у Окружном затвору у ... који не дозвољавају прекид рада без одговарајуће замене коју тужена није обезбедила. О овом праву тужиоца и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима са истим или битно сличним чињеничним и правним стањем, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Такође, неосновано је позивање ревидента на другачији правни став изражен у пресуди Врховног касационог суда Рев 2 3899/19 од 19.02.2020. године, будући да се та пресуда не заснива на истом или битно сличном чињеничном стању. У предмету Рев 2 3899/21 ради се о послу који се не обавља непрекидно у току читавог дневног и ноћног рада, односно који не дозвољава прекид рада.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије оцењује се на основу члана 403. став 3. истог закона, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како је тужилац тужбу поднео 17.12.2019. године, а побијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена, у смислу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у другом ставу изреке.

На основу одредбе из члана 165. став 1. ЗПП, ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији јер са ревизијом није успео, а применом чл. 153. и 154. ЗПП и захтев тужиоца јер се не ради о трошковима потребним ради вођења парнице.

Председник већа-судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић